



Arrest

nr. 111 332 van 4 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 april 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.J. STAELENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 30 april 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 10 oktober 2012 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende hiertegen beroep in bij de Raad

1.3. Op 16 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 111 329 van 4 oktober 2013.

1.4. Op 5 januari 2013 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.5. Op 13 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de in punt 1.4. vermelde aanvraag, onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker stelde hiertegen beroep in. De ontvankelijkheidsbeslissing werd vernietigd door de Raad bij arrest nr. 111 330 van 4 oktober 2013.

1.6. Op 28 maart 2013 bevestigde de Raad de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal, zoals vermeld in punt 1.2, bij arrest nr. 100 105.

1.7. Op 4 april 2013 nam de gemachtigde van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). Verzoeker stelde hiertegen beroep in. Dit beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 111 331 van 4 oktober 2013.

1.8. Op 22 april 2013 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.9. De gemachtigde nam m.b.t. deze tweede asielaanvraag op 29 april 2013 een beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006; Overwegende dat de persoon die verklaart te heten AFS (...) en van nationaliteit te zijn : Irak die een asielaanvraag heeft ingediend op 22/04/2013 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 30 april 2010 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 4 mei 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 11 oktober 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 maart 2013 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 22 april 2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een pv naar voren brengt, een verslag dat zijn vader deed aan de politie over de dood van een kind met een doorverwijzing waarbij opgemerkt moet worden dat de vader van de betrokkene om het even wat kan verklaren aan de autoriteiten, dat de betrokkene de dood van zijn broer verbindt met de redenen die hij persoonlijk gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat dit loutere en gemakkelijke conclusies zijn van de betrokkene, zonder enig verband met de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat de betrokkene een overlijdensakte van deze broer naar voren brengt, dat een overlijdensakte enkel is wat ze is, een vaststelling dat een persoon is overleden, zonder enig verband met de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene, een afschrift van een vonnis uit 2012 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een ontvangstbewijs van DHL naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een ontvangstbewijs van DHL enkel is wat het is, een bewijs dat iets werd verzonden zonder aanduiding van wat werd verzonden. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag naar voren heeft kunnen brengen waarom hij zijn land van herkomst verlaten zou hebben, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 09/04/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 10 (tien) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 10 (tien) dagen."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de gemachtigde om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel onder meer de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"11.1.1. Art. 51/8 Vreemdelingenwet luidt:

[Art. [51/8], [De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.] De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

[De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4,3°, of 57/10].

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij [de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen]. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.]

11.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

11.1.3. In de bestreden beslissing valt er te lezen:

"(...)Overwegende dat de betrokkene op 22 april 2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst.

Overwegende dat de betrokkene een pv naar voren brengt, een verslag dat zijn vader deed aan de politie over de dood van een kind met een doorverwijzing waarbij opgemerkt moet worden dat de vader van de betrokkene om het even wat kan verklaren aan de autoriteiten, dat de betrokkene de dood van zijn broer verbindt met de redenen die hij persoonlijk gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat dit loutere en gemakkelijke conclusies zijn van de betrokkene, zonder enig verband met de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat de betrokkene een overlijdensakte van deze broer naar voren brengt, dat een overlijdensakte enkel is wat ze is, een vaststelling dat een persoon is overleden, zonder enig verband met de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene een afschrift van een vonnis uit 2012 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat

de betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een ontvangstbewijs van DHL naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een ontvangstbewijs van DHL enkel is wat het is, een bewijs dat iets werd verzonden zonder aanduiding van wat werd verzonden. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag naar voren heeft kunnen brengen waarom hij zijn land van herkomst verlaten zou hebben, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. (...)”

11.1.4. In de bestreden beslissing wordt dus gesteld dat de nieuwe elementen die verzoekende partij bijbracht bij haar tweede asielaanvraag, m.n. een pv verslag van haar vader, een overlijdensakte van haar broer, een afschrift van een vonnis uit 2012 en een ontvangstbewijs van DHL, niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van de Belgische instanties kunnen wijzigen, aangezien er geen geloof gehecht werd aan het asielrelaas van verzoekende partij tijdens haar vorige asielprocedures.

De nieuwe asielaanvraag van verzoekende partij sluit volledig aan bij haar vorige asielaanvraag. Volgens verwerende partij zouden de nieuwe elementen geen nieuwe gegevens betreffen waaruit zou blijken dat zij ernstige aanwijzing heeft op een gegronde vrees voor vervolging. Het feit dat dergelijke officiële documenten niet in overweging worden genomen, is werkelijk onbegrijpelijk.

Hoe dan ook is een terugkeer voor verzoekende partij naar Irak uitgesloten. Aan de hand van deze nieuwe asielaanvraag wil verzoekende partij haar dossier opnieuw laten bestuderen. Tijdens haar vorige asielaanvraag werd er geen geloof gehecht aan haar asielrelaas.

De nieuwe elementen die verzoekende partij thans voorlegt bewijzen ontegensprekelijk dat verzoekende partij nog steeds problemen heeft in Irak, aangezien haar belagers nog steeds op zoek zijn naar haar. Dit blijkt uit de moord van haar broer en een pv verslag van de vader.

11.1.5. De verwerende partij herhaalt meermaals in de thans bestreden beslissing dat tijdens de eerste asielprocedure geen geloof werd gehecht aan de asielmotieven van verzoekende partij door de CGVS en vervolgens door de RvV. De verwerende partij meent dan ook dat zij zich ertoe kan beperken enkel de nieuw aangebrachte elementen of feiten te onderzoeken.

In beginsel is het RvV bij de behandeling van een meervoudige asielaanvraag gebonden door gezag van gewijsde, maar er kan sprake zijn van een uitzondering, zoals in de arresten van de Raad van State nr. 214704 van 19 juli 2011 en de RvV nr. 28796 van 16 juni 2009 aangegeven:

“wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen

Verder dient er rekening gehouden worden met alle elementen (ook van vorige asielprocedures) bij het behandelen van een meervoudige asielaanvraag (RvSt ibidem p,7):

“Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput; Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak over de eerdere asielaanvraag doen. Dit neemt echter niet weg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd.

De verzoekende partij is bovendien van mening dat het begrip ‘nieuw element’ geen obstakel mag zijn bij de inschatting van een verdedigbare grief onder artikel 3 EVRM (of onder artikelen 48/3 en 48/4 VW voor zover dat “artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet.” CCE nr. 77 655 van 20 maart 2012);

Zoals het Grondwettelijk Hof heeft gesteld over artikel 39/76 VW:

“B.6.5. Hoewel de bewoordingen van het derde lid van artikel 39/76, § 1, van de wet van 15 december 1980, en met name het gebruik van het werkwoord « kan », het mogelijk lijken te maken dat de Raad beslist om geen rekening te houden met nieuwe gegevens, zelfs wanneer de drie cumulatieve voorwaarden zijn vervuld, moet die bepaling, teneinde in overeenstemming te zijn met de wil van de wetgever om aan de Raad een bevoegdheid met volle rechtsmacht ter zake toe te kennen, in die zin worden gelezen dat zij de Raad ertoe verplicht elk nieuw gegeven te onderzoeken dat de verzoeker voorlegt en dat van dien aard is dat het

op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kan aantonen, en daarmee rekening te houden, op voorwaarde dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij dat nieuwe gegeven niet eerder in de procedure kon meedelen. "GWH nr. 148/2008 van 30 oktober 2008.

Er dient daarnaast opgemerkt te worden dat het EHRM, bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, geen tijdsgebonden voorwaarde oplegt bij het in aanmerking nemen van gegevens. In de volgende zaak velt het Hof een inhoudelijk oordeel over nieuwe stukken zonder rekening te houden met het feit dat deze laattijdig door de verzoeker naar voor gebracht werden, (zie bvb Hilal v UK Application no. 45276/99-6 March 2001.)

Volgens de verklaringen van verzoekende partij bij haar eerste en tevens uit haar tweede asielaanvraag blijkt dat er wel degelijk 'mogelijks' een schending van artikel 3 EVRM kan plaatsvinden.

.6. Er dient ook gezegd dat de verzoekende partij bij haar tweede asielaanvraag wel degelijk nog 'nieuwe elementen' mag aanbrengen die haar verhaal bevestigen.

De verwerende partij is blijkbaar de mening toegedaan dat nieuwe gegevens in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet alleen maar betrekking mogen hebben op feiten die zich hebben voorgedaan na het afsluiten van de eerste asielprocedure van de verzoekende partij en dus niet kunnen betrekking hebben op nieuwe bewijsstukken - dit zijn dus bewijsstukken die dateren na het afsluiten van de vorige asielprocedure van de verzoekende partij - die weliswaar betrekking hebben op feiten die reeds geëvalueerd en beoordeeld werden in het kader van de eerste asielprocedure van de verzoekende partij.

Het standpunt van de verwerende partij komt er in feite op neer dat een kandidaat asielzoeker, na het afgewezen zien van een asielverzoek, enkel nog asiel kan aanvragen in België indien in zijn of haar land van herkomst zich feiten voordeden nadat hij of zij dus zijn land van oorsprong reeds verlaten zou hebben.

Dit is uiteraard absurd.

Het is immers bijna onmogelijk in te denken dat er in het land van herkomst van gelijk welke afgewezen kandidaat asielzoeker, er zich na het vertrek van deze kandidaat asielzoeker, er zich nog feiten zouden voordoen die aanleiding zouden kunnen geven tot een erkenning van vluchteling in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet, maar dat deze feiten volledig vreemd zouden zijn aan de asielmotieven die de kandidaat vluchteling inriep gedurende zijn vorige asielprocedure.

Dit kan en is niet de bedoeling geweest van de wetgever bij art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij meent dan ook dat deze opvatting van de verwerende partij strijdt met art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij is immers de mening toegedaan dat een nieuw bewijs, quod in casu, van een vroegere situatie tevens een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar Arrest nr. 135.133 van de Raad van State dd. 21 september 2004.

In dit arrest is de volgende overweging te lezen die naadloos aansluit bij de opvatting van de verzoekende partij m.b.t. het art. 51/8 Vreemdelingenwet.

Considérant que l'élément nouveau au sens de l'article 51/8 précité, qui justifie un nouvel examen de la demande d'asile, peut avoir trait à des faits ou des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure au cours de laquelle les demandeurs d'asile auraient pu les fournir, mais aussi consister en une preuve nouvelle d'une situation antérieure;

De verzoekende partij kan tevens verwijzen naar Arrest 97.954 van de Raad van State dd. 25 juli 2001.

Considérant qu' il ressort du dossier administratif et de la demande de suspension qu'à l'appui de sa seconde demande d' asile la requérante a invoqué deux éléments, à savoir une lettre datée du 30 juin 2001 émanant d'une de ses sœurs et adressée à une autre de ses sœurs ainsi qu'une communication téléphonique farsant état d'interrogatoires et de perquisitions au domicile de la sœur de la requérante; que si l'on peut admettre que ne constituent pas des éléments nouveaux obligeant l'administration prendre en considération une nouvelle demande d'asile, des éléments de preuve que la requérante aurait pu produire à l'appui de sa première demande, constituent cependant un élément nouveau la preuve nouvelle d'une situation antérieure; qu'en l'espèce la lettre du 30 juin 2001 peut constituer un élément nouveau au sens de l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980; que l'exception ne peut être retenue ;

11.1.7. Door deze nieuwe documenten wordt wel degelijk de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij bevestigd en wordt daarenboven de ACTUELE/TOEKOMSTIGE vrees voor vervolging van verzoekende partij aangetoond.

Zoals hierboven reeds beschreven verwijst de verwerende partij in haar motivering naar de eerste negatieve asielbeslissing van verzoekende partij. Het is alsof de verzoekende partij reeds van tevoren geen tweede kans verdient en dat zij geen enkel nieuw element zou kunnen aanbrengen opdat de verwerende partij zou geloof hechten aan haar asielrelaas.

De dood van verzoekende partij gebeurde wel degelijk nadat verzoekende partij het land verliet en kan beschouwd worden als een waarschuwing voor verzoekende partij.

11.1.8. De verwerende partij gebruikt wederom de volgende stelling:

"(..)dat een overlijdensakte enkel is wat ze is, een vaststelling dat een persoon is overleden, zonder enig verband met de betrokkene. (...). Overwegende dat de betrokkene een ontvangstbewijs van DHL naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een ontvangstbewijs van DHL enkel is wat het is, een bewijs dat iets werd verzonden zonder aanduiding van wat werd verzonden.(...)"

Uw Raad heeft in arrest 91 966 dd. 22 november 2012 - waar de beslissing van de DVZ vernietigd werd- het volgende gezegd over bovenstaande redenering:

2.5. De overweging in de bestreden beslissing "Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin het document verstuurd geweest zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe, zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben", kan de bestreden beslissing op zich niet schragen aangezien het een dermate. stereotiepe motivering is die elke toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet uitsluit.

In casu is deze motivering van Uw Raad wederom van toepassing.

11.1.9. *Bijgevolg is er hier sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, artikel 3 EVRM en schending van artikel 51/8 wat betreft het aanbrengen van nieuwe elementen die wel degelijk bewijzen dat de verzoekende partij gevaar loopt in haar regio."*

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In het enige middel roept verzoeker de schending in van artikel 51/8 Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 EVRM.

Verzoeker voegde bij zijn tweede asielaanvraag volgende documenten toe:

- een PV, verlag van zijn vader aan de politie betreffende het overlijden van de broer van verzoeker,*
- overlijdings akte,*
- ontvangstbewijs van DHL,*
- vonnis van 2012.*

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing correct wordt gemotiveerd dat de het vonnis uit 2 012 reeds kon worden voorgelegd in het kader van de eerste asielprocedure, dat de vader kan verklaren wat hij wilt aan de autoriteiten, overlijdingsakte van de broer geen verband houdt met verzoeker, dat het ontvangstbewijs van DHL enkel een bewijs is dat iets ontvangen werd maar niet van hetgeen ontvangen werd.

Verzoeker verklaarde opnieuw hetgeen hij in zijn eerste asielprocedure reeds verklaarde.

Volgens verzoeker bevatten de voorgelegde documenten nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, daar het in casu gaat om een derde asielaanvraag. Dit artikel bepaalt wat volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens :

- nieuwe moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;*
 - betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;*
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.*

Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar op de inhoud ervan. De stukken die thans worden voorgelegd kunnen weliswaar 'nieuw zijn' in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvragen (R v St 13 april 2005, nr. 143.020).

Bovendien oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die

van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. (RW nr. 60.429 d.d. 28 april 2011).

Verwerende partij spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van de nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn.

Verwerende partij oordeelde dat de voorgelegde documenten geen nieuwe gegevens bevatten.

De verwerende partij stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot algemeenheden en vaagheden zonder de motivering van de thans bestreden beslissing zelf in concreto te betwisten. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de bestreden beslissing gesteund zou zijn op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zou zijn.

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 op correcte wijze gemotiveerd en er werd ingegaan op alle door verzoeker aangehaalde verklaringen en bijgebrachte elementen.

"Verzoeker kreeg daarbij de kans om zijn asielverzoek zo correct en omstandig mogelijk uiteen te zetten en waar mogelijk te staven met stukken. (...) De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dat arrest en beschouwt de bevindingen ervan als vaststaand. (...)

Verzoeker kan de mogelijkheid om een tweede asielaanvraag in te dienen immers niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake zijn eerste asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977)." RvV 16 juni 2009, nr. 28.2009).

In tegenstelling tot de bewering van verzoeker, blijkt uit de bestreden beslissingen dat er bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens werden aangebracht met betrekking tot de feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij hadden kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Aangezien verzoekers eerste asielaanvraag werd onderzocht door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd een mogelijke schending van artikel 3 EVRM eveneens reeds onder de loep genomen. Hierbij merkt verwerende partij op dat artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet de omzetting is van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG. De inhoud van artikel 15,b) komt overeen met die van artikel 3 EVRM; de inhoud van artikel 15, c) daarentegen is ruimer dan die van dit artikel (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji, NÄV 2009, 138, noot Hemme Battjes; T.Vreemd. 2009, 153 en 225, noot Dirk Vanheule, "Individuele bedreiging van de asielzoeker niet steeds vereist bij een gewapend conflict"; IJRL 2009, 297-307).

In de eerste asielprocedure werd geen schending van artikel 3 EVRM vastgesteld aangezien hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

"Wat de Ingeroepen schending van artikel 3 EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; Het enige middel mist iedere ernst. Dat immers de bescherming verleend via artikel 3 EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden; dat degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn bewering moet staven met een begin van bewijs, dat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor slechte behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk te maken op artikel 3 EVRM." (R.v.St. 14 maart 2002, nr. 104.674, zie ook: RW nr. 25.952 van 10 april 2009 in de zaak nr.32.765).

Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002 nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welke wijze artikel 3 EVRM geschonden is. Hij brengt geen argumenten aan om aan te tonen dat hij persoonlijk het reëel risico draagt om slachtoffer te worden van onmenselijke en vernederende behandelingen, noch argumenten die betrekking hebben op de algemene situatie in het land van herkomst.

Het middel is ongegrond."

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van de aangevoerde schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

De annulatierechter oordeelt zelf over de inhoud, draagwijdte en bewijswaarde van de stukken van het administratief dossier, zonder daarbij gebonden te zijn door de argumenten van de verzoeker, ook al worden deze niet tegengesproken door de verweerder. (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.573)

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

3.4. De bevoegdheid van de gemachtigde beperkt zich in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

3.5. Verzoeker ontkent niet dat zijn tweede asielaanvraag voor wat betreft de vluchtmotieven aansluit bij zijn eerste asielaanvraag doch hij meent dat hij n.a.v. zijn tweede asielaanvraag wel nieuwe elementen heeft aangebracht in de zin van artikel 51/ van de vreemdelingenwet maar dat de gemachtigde deze ten onrechte niet in overweging heeft genomen. Hij stelt dat nieuw bewijs van een vroegere situatie tevens een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag volgende documenten voorlegde: een ontvangstbewijs van DHL van 15 april 2013, een PV van verhoor van zijn vader omtrent de dood van broer H. (...) van 5 april 2013 en een doorverwijzing naar het kabinet van de rechtbank, een overlijdensakte van zijn broer H.(...) van 5 april 2013, en een afschrift van een vonnis zonder datum.

Uit de stukken m.b.t. de tweede asielaanvraag, die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat verzoeker aangaande deze documenten het volgende verklaarde:

"In juni 2009 vroegen 2 militieleden van Jeich Al Mahdi om een kleefbom te plaatsen onder de leider van onze militaire eenheid. Ik weigerde deze opdracht uit te voeren. Ik werd door hen bedreigd. Hoewel ik beide militieleden kende, diende ik geen klacht tegen hen in. Eén van hen werd toevallig gearresteerd. Ik werd door de militie beschuldigd hem te hebben aangegeven bij de politie wat niet waar was. Ik werd door hen met de dood bedreigd en verliet het land in 2010. In december 2011 kwam ook mijn broer Hussein naar België. Hij werd ook door de milities bedreigd werd omwille van zijn werk bij de politie en ook omdat hij instond voor de veiligheid van de Amerikaanse konvois. Na de afwijzing van zijn asielaanvraag besloot mijn broer vrijwillig terug te keren naar Irak. In september 2012 keerde hij terug naar Irak. Ongeveer 10 dagen na zijn aankomst in Irak, werd hij door de politie opgepakt en vervolgd voor de politierechtbank wegens dessertie van de politie. Hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden. Kort na zijn vrijlating werd hij op 05/04/2013 gedood door onbekenden. Mijn vader diende een klacht in bij de politie en werd door hen verhoord. Omdat mijn broer werd gedood, durf ik niet terug te keren naar Irak."

3.7. De Raad leest in de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris t.a.v. het voorgelegde verhoor van de vader van verzoeker en de overlijdensakte van zijn broer de volgende beoordeling maakt: *"Overwegende dat de betrokkene een pv naar voren brengt, een verslag dat zijn vader deed aan de politie over de dood van een kind met een doorverwijzing waarbij opgemerkt moet worden dat de vader van de betrokkene om het even wat kan verklaren aan de autoriteiten, dat de betrokkene de dood van zijn broer verbindt met de redenen die hij persoonlijk gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat dit loutere en gemakkelijke conclusies zijn van de betrokkene, zonder enig verband met de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat de betrokkene een overlijdensakte van deze broer naar voren brengt, dat een overlijdensakte enkel is wat ze is, een vaststelling dat een persoon is overleden, zonder enig verband met de betrokkene."*

De Raad stelt vast dat de authenticiteit van de voorgelegde officiële stukken, en meer bepaald het PV van verhoor van de vader en de overlijdensakte van broer H.(...), door de gemachtigde van de staatssecretaris niet wordt betwist in de bestreden beslissing, noch betwist de verwerende partij de authenticiteit van dit stuk in haar nota met opmerkingen.

Voorst stelt de Raad vast dat de gemachtigde niet nagaat of de voorgelegde stukken reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag noch of deze stukken betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de verzoeker ze had kunnen aanbrengen. (cfr. RvS 13 december 2011, nr. 216.840)

Hoewel de verzoeker volhardt in zijn eerder asielrelaas, dient te worden vastgesteld dat verzoeker evenwel stukken voorlegt ter staving van feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de asielprocedure. De dood van verzoekers broer dateert van 5 april 2013 en de aangifte had eveneens plaats op 5 april 2013. Deze twee gebeurtenissen dateren dus van na het definitieve arrest van de Raad op 28 maart 2013 in verzoekers voorgaande asielprocedure. De voorgelegde PV van verhoor van de vader en de voorgelegde overlijdensakte van de broer, die beiden dateren van 5 april 2013, betreffen voorts gegevens die nog niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag.

3.8. De verwerende partij voert terecht aan dat het begrip *"nieuwe gegevens"* niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1

oktober 2009, nr. 196.606). De Raad wijst er echter op dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet evenwel niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, maar enkel dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Deze bepaling laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of “*ernstige aanwijzingen*” van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde wijst de nieuwe elementen af omdat de overlijdensakte, die melding maakt van de dood van verzoekers broer, enerzijds geen verband zou houden met betrokkene, en, anderzijds, omdat de verklaringen van verzoeker dat de dood van zijn broer verband houdt met de redenen waarom hij het land heeft verlaten, als “*louter en gemakkelijke conclusies*” afdoet. Voorts stelt de gemachtigde: “*Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag naar voren heeft kunnen brengen waarom hij zijn land van herkomst verlaten zou hebben, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties.*”

Uit deze motivering blijkt de gemachtigde *in casu* impliciet maar zeker aan te nemen dat hij een nieuwe asielaanvraag kan weigeren in aanmerking te nemen wanneer de nieuwe gegevens de beweerdte vrees voor vervolging of het beweerdte risico op ernstige schade niet kunnen gronden.

De beoordeling of ernstige aanwijzingen de aangevoerde vrees voor vervolging of voor een reëel risico op ernstige schade kunnen gronden, is een beoordeling die de gemachtigde echter niet toekomt.

In de mate dat de gemachtigde stelt dat verzoekers beweerdte vrees voor vervolging of ernstige schade echter niet genoegzaam wordt bewezen door de aangebrachte stukken, heeft de gemachtigde zijn beperkte beoordelingsbevoegdheid miskend. (cfr. RvS 13 december 2011, nr. 216.840)

Dergelijke appreciatie van de aangebrachte nieuwe gegevens kan niet gebeuren in de fase van het in overweging nemen van een nieuwe asielaanvraag. De gemachtigde van de staatssecretaris kan in die fase enkel vaststellen of er al dan niet nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet worden aangebracht en zijn bevoegdheid hierdoor is uitgeput.

Een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Dit onderdeel van het enige middel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel die ontwikkeld werden ten opzichte van de bestreden beslissing geen aanleiding kunnen geven tot een ruimere nietigverklaring ervan, worden zij niet onderzocht. (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 29 april 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES